

UCHWAŁA

Dnia 30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

Protokolant starszy inspektor sądowy Mariusz Pogorzelski

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Wydział Spraw Wewnętrznych oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w P., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 16 września 2025 r. wniosku prokuratora Prokuratury Krajowej Wydział Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. X. Y. za to, że: w dniu 25 listopada 2019 roku około godz. 17.30 na ulicy [...] w W., znajdując się w stanie nietrzeźwości, sięgającym stężenia 2,47‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził samochód marki T. o numerze rejestracyjnym [...] w ruchu lądowym, to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

na podstawie art. 80 § 2c, art. 129 § 2 i art. 129 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych

uchwalił:

I. zezwolić na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. X. Y. za to, że: w dniu 25 listopada 2019 r. w W. na ulicy [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym co najmniej 0,8 ‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki T. o numerze rejestracyjnym [...], to jest za czyn wyczerpujący znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k.;

II. zawiesić sędziego Sądu Rejonowego w W. X. Y. w czynnościach służbowych;

III. obniżyć sędziemu Sądu Rejonowego w W. X. Y. wynagrodzenie o 40% na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych;

IV. odroczyć sporządzenie uzasadnienia uchwały;

V. kosztami postępowania immunitetowego obciążyć Skarb Państwa.

[M. T.]

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2020 r. do Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego wpłynął wniosek prokuratora Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych, sygn. akt [...], o podjęcie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. X. Y. za to, że: w dniu 25 listopada 2019 roku około godz. 17.30 na ulicy [...] w W., znajdując się w stanie nietrzeźwości, sięgającym stężenia 2,47% alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził samochód marki T. o numerze rejestracyjnym [...] w ruchu lądowym, to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

W pisemnej odpowiedzi na powyższy wniosek SSR X. Y. wniósł o nieuwzględnienie wniosku Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych i odmowę podjęcia uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Nadto, wskazując na względy ostrożności procesowej, w przypadku uwzględnienia wniosku SSR X. Y. wniósł o niezawieszenie go w czynnościach służbowych oraz nieobniżanie jego wynagrodzenia w tym czasie. W przypadku zawieszenia go w czynnościach służbowych i obniżenia wynagrodzenia objęty wnioskiem sędzia wniósł natomiast o obniżenie w minimalnej wysokości, tj. w wysokości 25 %.

Uchwałą Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt I DO 58/20, wyrażono zgodę na pociągnięcie SSR X. Y. do odpowiedzialności karnej za czyn polegający na tym, że w dniu 25 listopada 2019 r. w W., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym co najmniej 0,8 ‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym ulicą [...] pojazd mechaniczny marki T., o

numerze rejestracyjnym [...], to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Nadto zawieszono objętego wnioskiem sędziego w czynnościach służbowych, obniżając wysokość wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia o 50%.

Zażalenie na powyższą uchwałę wniósł SSR X. Y., który zaskarżył powyższą w całości, wnosząc o jej zmianę poprzez odmowę udzielenia zezwolenia na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, a co za tym idzie przywrócenie możliwości wykonywania przez niego obowiązków służbowych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej, w sytuacji utrzymania w mocy zaskarżonej uchwały, wniósł o zmianę decyzji w zakresie obniżenia wynagrodzenia i jego obniżenie o 25% zamiast obniżenia 50%. W uzupełnieniu powyższego zażalenia, SSR X. Y., w piśmie z dnia 12 stycznia 2021 r., przedstawił swoje dodatkowe stanowisko w sprawie

Na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2022 r., sygn. akt II ZIZ 2/22, SSR X. Y. poparł swoje zażalenie oraz podtrzymał stanowisko wyrażone w pismach procesowych. Obecny na posiedzeniu Prokurator Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonej uchwały Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt I DO 58/20.

Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2022 r., sygn. akt II ZIZ 2/22, uchylono zaskarżone rozstrzygnięcie i sprawę przekazano Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W piśmie z dnia 10 kwietnia 2025 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) objęty wnioskiem sędzia wniósł o nieuwzględnienie wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, podtrzymując swoje stanowiska wyrażane w dotychczasowych pismach procesowych, złożonych wyjaśnieniach i oświadczeniach oraz w uprzednio wywiedzionym zażaleniu.

Na posiedzeniu w dniu 16 września 2025 r. wnioskodawca podtrzymał wniosek o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego X. Y. Sędzia X. Y. wniósł natomiast o nieuwzględnienie wniosku, formułując jednocześnie – w przypadku uznania za zasadne uchylenie immunitetu – wniosek o minimalne obniżenie wynagrodzenia, tj. w wymiarze 25% oraz - w sytuacji uwzględnienia wniosku o zezwolenie na

pociągnięcie do odpowiedzialności karnej – „wstrzymanie decyzji o zawieszeniu i potrąceniu wynagrodzenia do czasu prawomocności orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek prokuratora Prokuratury Krajowej Wydziału Spraw Wewnętrznych, sygn. akt [...], w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. X. Y. za czyn z art. 178a § 1 k.k. zasługiwał na uwzględnienie.

Weryfikacja materiału dowodowego, dokonana w kontekście dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia opisanego we wniosku czynu, prowadzi bowiem do przekonania, iż zaprezentowana przez wnioskodawcę wersja wydarzeń jest w uprawdopodobniona w stopniu wymaganym przez ustawodawcę.

Na wstępie podkreślenia wymaga, iż zasadniczym celem postępowania delibacyjnego jest wyłączone ustalenie, czy zgromadzony dotąd w sprawie materiał dowodowy dostatecznie uzasadnia podejrzenie popełnienia konkretnego przestępstwa powołanego we wniosku o uchylenie immunitetu sędziowskiego. Przedmiotem rozpoznania w powyższym postępowaniu nie jest zatem rozstrzygnięcie o odpowiedzialności karnej, gdyż kwestia ta ustalona może być jedynie przez sąd powszechny według reguł przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego. Rolą sądu dyscyplinarnego jest jedynie ustalenie czy wersja zdarzeń przedstawiona we wniosku prokuratora została dostatecznie uprawdopodobniona w kontekście zweryfikowania jego twierdzenia o zasadności przedstawienia zarzutu, a wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej ma umożliwić oskarżycielowi przekształcenie postępowania przygotowawczego w fazę *in personam*. (zob. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 1 października 2015 r., SNO 57/15, Lex nr 1816579; z dnia 16 listopada 2016 r., SNO 38/16, Lex nr 2157283; z dnia 28 marca 2017 r., SNO 1/17, Lex nr 2261749; z dnia 23 listopada 2017 r., SNO 50/17, Lex nr 2434717; z dnia 16 maja 2018 r., SNO 18/18, Lex nr 2515772).

Odnótować wymaga, że ocena zebranych w postępowaniu przygotowawczym dowodów, dokonywana przez sąd dyscyplinarny w postępowaniu o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej,

nie powinna wykraczać poza granice stwierdzenia "uzasadnionego", a więc dostatecznego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Sąd dyscyplinarny nie musi zatem mieć pewności, że zarzucane (przypisywane) sędziemu we wniosku przestępstwo faktycznie zostało przez niego popełnione. Wystarczy uzasadnione podejrzenie, że mógł on je popełnić. Natomiast w postępowaniu karnym sąd, który rozpoznaje sprawę karną, aby skazać oskarżonego musi mieć pewność, że przestępstwo zostało przez niego popełnione.

Oczywistym jest przy tym, że poziom podejrzenia popełnienia przez sędziego przestępstwa na potrzeby decyzji o uchyleniu immunitetu musi być wyższy niż jedynie spekulacje bądź domysły i powinien opierać się na rzetelnym i wiarygodnym materiale dowodowym. Nie chodzi jednak o stan, w którym ma być przesądzony fakt popełnienia przestępstwa, iż sędzia jest winny jego popełnienia, ale o sytuację, gdy zebrane w sprawie dowody wskazują w sposób dostateczny na to, że można mu postawić zarzut popełnienia przestępstwa (zob. uchwała SN z dnia 10 maja 2012 r., SNO 19/12; uchwała SN z 18.07.2016 r., SNO 29/16).

Dla zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej wystarczające jest zatem dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, a nie wykazanie, iż jest on winnym jego popełnienia.

Oceniając przedmiotową sprawę przez pryzmat zaprezentowanych uprzednio rozważań wskazać należy, iż w przekonaniu Sądu Najwyższego warstwa dowodowa zaoferowana przez wnioskodawcę stanowi w pełni wystarczający materiał dowodowy pozwalający na uznanie zasadności wniosku o uchylenie immunitetu formalnego.

W niniejszej sprawie wnioskodawca postulował o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego objętego wnioskiem do odpowiedzialności karnej w związku z jego zachowaniem jako uczestnika ruchu drogowego w dniu 25 listopada 2019 roku. Zasadność uchylenia immunitetu formalnego wnioskodawca upatrywał bowiem w okoliczności, iż sędzia X. Y. prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Omawiany występpek stanowi typ abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo i dla realizacji jego znamion nie jest niezbędne wystąpienie jakiegokolwiek skutku. Powyższe przestępstwo ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym zabrania się kierowania pojazdem osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu. Stan nietrzeźwości jest zdefiniowany w art. 115 § 16 k.k. Zachodzi on wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dcm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Za zasadniczą dla uprawdopodobnienia popełnienia powyższego występku w stopniu dostatecznym przez objętego wnioskiem sędziego uznać należy przedłożoną dokumentację w postaci akt głównych śledztwa prowadzonego przez Wydział Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej pod sygnaturą [...], oraz znajdujące się w powyższych protokoły przesłuchania świadków, w szczególności kluczowego przesłuchania - mającego bezpośredni kontakt z sędzią w momencie zdarzenia - świadka K. D., której zeznania ocenić należy jako spójne, logiczne i konsekwentne. Wskazać należy, że pracownik stacji O. w sposób uporządkowany, z zachowaniem następstwa chronologicznego i związku przyczynowo-skutkowego opisała przedmiotowe zdarzenie, a jej relacja znajduje przy tym potwierdzenie w protokole oględzin zapisu z monitoringu. Nadto nie miała również żadnego interesu, aby bezpodstawnie podawać okoliczności niekorzystne dla sędziego. Brak jest również podstaw do kwestionowania wiarygodności dokumentów potwierdzających zeznania świadka co sprzedaży alkoholu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreśla się natomiast, że poza wynikami chemicznego badania krwi na zawartość alkoholu, ustaleniu nietrzeźwości mogą służyć także inne źródła dowodowe, w szczególności zeznania świadków (zob. wyrok SN z dn. 28 lipca 1995 r., II KRN 55/95, Lex nr 24086). Jako korespondujące ocenić należy również

zeznania świadków Ł. K., R. B., D. P., M. K. i N. B. Wersję wydarzeń wskazaną we wniosku uprawdopodobnia również dowód z nośnika CD zawierający nagrania z kamer monitoringu, opinia sporządzona przez Uniwersytet Medyczny w P. - Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej, opinia Instytutu Toksykologii i Medycyny Sądowej w L., protokoły oględzin miejsca i rzeczy, opinia biegłego z zakresu badań zawartości zapisu wizyjnego oraz protokoły badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu i pobierania krwi. Nie ujawniły się nadto żadne przesłanki do kwestionowania autentyczności czy prawdziwości uzyskanych dowodów. Stosowne protokoły zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w przepisany prawem sposób. Przedłożone natomiast opinie zostały sporządzone przy wykorzystaniu powszechnie akceptowanych metod badawczych, specjalistycznego sprzętu oraz na podstawie prawidłowo zabezpieczonego materiału dowodowego w postaci próbek krwi przez osoby dysponujące niezbędną wiedzą specjalną.

Podkreślić jednocześnie należy, iż niniejszą sprawę należy określić mianem "procesu poszlakowego", jako że żadna z ustalonych w sprawie poszlak oceniana oddzielnie nie ma znaczenia decydującego, lecz dopiero wszystkie poszlaki złączone w logiczną całość dają podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do faktu głównego i prowadzą do bezwzględnego przekonania o dostatecznym uprawdopodobnieniu popełnienia przestępstwa. Ustalenia co do uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa wynikają z okoliczności niewskazujących bezpośrednio na fakt popełnienia przez sędziego wskazanego we wniosku czynu.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury proces typowo poszlakowy to taki, w którym z poszlaki (*factum probans*), nazywanej także faktem ubocznym, sąd wyciąga wniosek o istnieniu faktu głównego (*factum probandum*). To mające charakter redukcyjny wnioskowanie oparte jest na stwierdzeniu, że pomiędzy faktami ubocznymi, a faktem głównym istnieje określony związek wewnętrzny o charakterze obiektywnym. W procesie poszlakowym brak jest dowodów bezpośrednich (choćby pochodnych), a ustalenia dotyczące faktu głównego, tj. sprawstwa oparte są jedynie na dowodach pośrednich, inaczej nazywanych poszlakowymi (zob. M. Cieślak, Dzieła wybrane (tom I), Zagadnienia dowodowe w procesie karnym, Kraków 2011, s. 77 i n.; A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym, Warszawa 2010, s. 48 i n., postanowienie SN z dnia 13 lutego

2014 r., V KK 281/13, LEX nr 1441478; wyrok SA w Gdańsku z dnia 25 lipca 2013 r., II AKa 175/13, LEX nr 1378651; wyrok SA w P. z dnia 10 kwietnia 2014 r., II AKa 48/14, LEX nr 1496019; wyrok SA w Katowicach z dnia 8 sierpnia 2019 r., II AKa 141/19, LEX nr 3322131).

W procesie poszlakowym dowodzenie faktów przebiega zatem w dwóch etapach. Pierwszy z nich sprowadza się do ustalenia faktów ubocznych na podstawie środków dowodowych wykazujących bezpośrednio ich zaistnienie. Jeśli w przekonaniu sądu poszlaki te są ustalone w sposób niewątpliwy, to w drugim etapie wolno wnioskować z nich o fakcie głównym w oparciu o związek wynikania (zob. wyrok SN z dnia 4 lipca 1995 r., II KRN 72/95, LEX nr 162495; postanowienie SN z dnia 12 maja 2010 r., V KK 380/09, LEX nr 584781, postanowienie SN z dnia 26 października 2005 r., III KK 40/05, LEX nr 157232).

W ukształtowanym dowodowo w taki sposób postępowaniu zachodzi więc konieczność włączenia szerszego kryterium ocen ze względu na złożoną i tym samym trudniejszą drogę procesu rozumowania. Szczęólnego znaczenia nabiera konieczność przeprowadzenia i następnie rozważenia możliwie szerokiego materiału dowodowego i dokonanie na tej pełnej podstawie niebudzących wątpliwości ustaleń co do faktów, które same przez się nie świadczą jednoznacznie o winie, lecz mogą mieć istotne znaczenie w powiązaniu z innymi ustalonymi faktami (zob. postanowienie SN z dnia 3 lutego 2003 r., III KKN 123/01, OSNwSK 2003/1/252). Sama natomiast możliwość dowodzenia na podstawie poszlak wynika z zasady swobodnej oceny dowodów, uznanej przez ustawodawcę za potencjalnie najskuteczniejszą w dochodzeniu do prawdy materialnej.

Okoliczności w postaci wejścia sędziego na stację i zakupu m.in. butelki z alkoholem, nietypowo długi pobyt na stacji, zarejestrowanie faktu wyrzucenia przedmiotu przypominającego kształtem butelkę, zwrócenie się do pracownika stacji benzynowej o otwarcie kosza na śmieci w którym znaleziono butelkę odpowiadającą zakupionej wcześniej przez sędziego, wycucie przez pracownika stacji woni alkoholu od sędziego, która nie przypominała zapachu perfum bądź środków na bazie alkoholu i wprost zasygnalizowanie sędziemu by ten nie prowadził pojazdu, racjonalność zachowania świadka – poinformowanie kolegi z pracy oraz zgłoszenie przez niego zdarzenia, jak również ujawniony stan

nietrzeźwości sędziego w miejscu jego zamieszkania i brak ujawnienia w domu sędziego zakupionej uprzednio butelki alkoholu, którego spożycie w nim deklarował, w ocenie Sądu Najwyższego zachowują związek wewnętrzny o charakterze obiektywnym i tworzą logiczną całość dającą podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do faktu głównego i **pozwalają na dostatecznie uprawdopodobnione ustalenie**, że sędzia X. Y. w dniu 25 listopada 2019 r. na terenie stacji paliw przy ul. [...] w W. spożył zakupiony alkohol w ilości 200 ml, a następnie, znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym co najmniej 0,8 ‰ alkoholu we krwi, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki T. o numerze rejestracyjnym [...].

Nadmienić jednocześnie należy, iż świadek K. D., opisując moment kontaktu z sędzią podczas szukania kluczy do jego pojazdu, jednoznacznie wskazała, że: „dzieliła nas odległość mniejsza niż 40 cm. Wówczas poczułam woń alkoholu. Woń alkoholu była intensywna, alkohol wyczułam jak mężczyzna do mnie mówił. Zapach alkoholu ewidentnie wskazywał na spożycie alkoholu, nie był to zapach, który czasem się wydziela np. przy perfumach czy środkach na bazie alkoholu”. Odnotowania wymaga jednocześnie, że sąd przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania w sposób natomiast zupełnie odmienny powołał treść tych zeznań, ustalając, że świadek zeznała: „Był to zapach, który czasem wydziela się np. przy perfumach czy środkach na bazie alkoholu”, a następnie poczynił na tej podstawie wniosek, że „wersję tę wspiera świadek, która zeznała, że woń, którą wyczuła z jego ust przypominała zapach, jaki wydzielają produkty na bazie alkoholu, np. perfumy”, którego Sąd Najwyższy – wobec wskazanej niespójności - w składzie niniejszym nie podziela. Podobnie Sąd Najwyższy ze wszech miar nie podziela również zapastrywań objętego wnioskiem sędziego w zakresie ewolucji zeznań świadka i jej dążeń do „uwiarygodnienia swoich zeznań”, mających to wynikać z okoliczności, iż wskazanego świadka powstała sytuacja „przerosła”, gdy dowiedziała się kto prowadził pojazd.

Odnosząc się natomiast do wniosków z przeprowadzonych badań genetycznych wskazać należy, iż z opinii sporządzonych w tym zakresie z całą pewnością nie wynika – co zdaje się forsować objęty wnioskiem sędzia – że osiągnięty przez biegłych rezultat badań niejako przesądza o tym, że sędzia nie miał styczności z analizowaną butelką.

Wniosek powzięty przez biegłych jest zasadniczo zupełnie innej treści niż twierdzi objęty wnioskiem sędziego. Rezultat przeprowadzonych badań wskazuje bowiem jednoznacznie, że pomimo zastosowania wydajnej metody izolacji DNA oraz metody zagęszczania i oczyszczania DNA nie uzyskano wyniku reakcji amplifikacji, a tym samym nie uzyskano nie tyle profilu genetycznego sędziego, co jakiegokolwiek profilu genetycznego.

W zakresie oględzin butelki wskazano natomiast, iż po opyleniu jej argenteratem nie ujawniono żadnych śladów daktyloskopijnych. Z opinii nie wynika zatem, że objęty wnioskiem sędziego nie miał styczności z butelką i nie ma na niej jego linii papilarnych, lecz ich treść wskazuje, że analizowany materiał nie pozwolił na ustalenie styczności z nią jakiegokolwiek osoby i mimo zastosowanych metod nie jest możliwe odnalezienie na niej jakichkolwiek śladów daktyloskopijnych.

Zdaniem Sądu Najwyższego podnoszone natomiast przez objętego wnioskiem sędziego nieścisłości we własnych wyjaśnieniach nie mogą być uzasadnione tym, iż nie znał całości materiału dowodowego. Odnotowania wymaga następnie, iż sąd przekazujący niniejszą sprawę do ponownego rozpoznania nie powziął na tle zgromadzonej warstwy dowodowej przekonania o tak zasadniczych brakach, które prowadziłyby do decyzji o nieuwzględnieniu wniosku o uchylenie immunitetu formalnego, którą to – w sytuacji aprobaty takowego stanowiska – władny był podjąć.

W świetle zgromadzonych dowodów jednocześnie zasadnym było również, opierając się na opinii Instytutu Toksykologii i Medycyny Sądowej oraz zeznaniach świadka K. D. i opinii biegłego z zakresu badań zawartości zapisu wizyjnego, dokonanie zmiany opisu czynu w zakresie uprawdopodobnionego stężenia alkoholu o objętego wnioskiem sędziego i zmodyfikowanie jego poziomu z 2,47‰ alkoholu w wydychanym powietrzu (wskazanego we wniosku) na stężenie alkoholu nie niższe niż 0,8 ‰ oraz miejsca popełnienia czynu z ul. [...] na ul. [...], jako że trasa ze stacji benzynowej do miejsca zamieszkania sędziego X. Y. wiedzie właśnie tą ulicą.

Dokonując oceny objętego wnioskiem zachowania sędziego, w zakresie dostatecznie uzasadnionego podejrzenia jego popełnienia, nie sposób nadto przyjąć, aby stopień społecznej szkodliwości czynu mógł być na tym etapie postępowania oceniony jako znikomy. Podkreślenia wymaga uprawdopodobniona

wysokość stężenia alkoholu w organizmie sędziego przekraczająca wartość określoną w art. 115 § 16 k.k. Czyn ten na obecnym etapie postępowania określić należy zatem jako cechujący się znaczną szkodliwością społeczną. Wbrew twierdzeniom objętego wnioskiem sędziego stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest przy tym uzależniony od ustawowego wymiaru kary, lecz kwantyfikatorów określonych w art. 115 § 2 k.k.

Zgodnie z art. 129 § 2 u.s.p. Sąd Najwyższy, wydając uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 178a k.k., zobligowany był jednocześnie do zawieszenia go w czynnościach służbowych. Konsekwencją powyższego było obligatoryjne, na podstawie art. 129 § 3 u.s.p., obniżenie wynagrodzenia sędziemu X. Y. na czas trwania zawieszenia. Za przyjęciem opisanej wartości obniżenia wynagrodzenia, tj. o 40%, przemawia umyślny charakter czynu, stwarzający zagrożenie dla uczestników ruchu drogowego, o szczególnie wysokiej szkodliwości społecznej. Fakt istnienia dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego wskazuje przy tym na konieczność obniżenia wynagrodzenia w stopniu wykraczającym poza minimalny. Nie ujawniono jednocześnie okoliczności wskazujących na konieczność obniżenia wynagrodzenia sędziego w niższym niż 40% zakresie, przy czym odnotowania wymaga, że zastosowane obniżenie nie osiąga wymiaru maksymalnego.

Co do podnoszonej przez sędziego kwestii wstrzymania wykonania niniejszej uchwały wskazać należy, iż takowy wniosek co do zasady może zostać sformułowany na etapie postępowania zainicjowanego zażaleniem, jako że dopiero wówczas będzie możliwa weryfikacja w zakresie zasadności takiego żądania. Odnosząc się natomiast do wskazywanych przez sędziego judykatów dotyczących spraw, na kanwie których zdecydowano się na sięgnięcie po powyższą instytucję, dostrzec należy, iż uzasadniano to wydaniem rozstrzygnięcia przez Izbę Dyscyplinarną.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji uchwały, obciążając kosztami postępowania delibacyjnego Skarb Państwa.

[M. T.]

[r.g.]

